DE OGEN VAN DE DUISTERNIS

Dean Koontz

De ogen van de duisternis

2020 Prometheus Amsterdam

De ogen van de duisternis is eerder verschenen onder de titels *Ogen der duisternis* en *Ogen van angst.*

Oorspronkelijke titel *The Eyes of Darkness*
© 1981, 1996 Nkui, Inc.
© 1993, 2011, 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus
en Jacques Meerman, herzien door Mario Molegraaf
Omslagontwerp Roald Triebels
Foto omslag Stephen Mulcahey/Arcangel
Zetwerk Willem Morelis
ISBN 978 90 446 4589 7
www.uitgeverijprometheus.nl

Deze betere versie is voor Gerda, met liefs. Na vijf jaar werken ben ik, nu ik bijna klaar ben met het verbeteren van deze vroege romans die ik in eerste instantie onder pseudoniem heb gepubliceerd, van plan mijzelf te verbeteren. Omdat dat allemaal moet gebeuren, zal dit nieuwe project voortaan het honderdjarenplan heten.

Deel een

Dinsdag 30 december

1

Het was kort na middernacht, nog maar zes minuten dinsdag, toen Tina Evans, na een late repetitie van haar nieuwe show op weg naar huis, haar zoon Danny in de auto van een onbekende dacht te zien zitten. Maar Danny was natuurlijk al meer dan een jaar dood.

Ze wilde een liter melk en een volkorenbrood kopen. Twee blokken voor ze thuis was, stopte Tina bij een dag-en-nachtwinkel en zette haar auto in het griezelige, natriumgele licht van een straatlantaarn naast een glanzende, roomkleurige Chevrolet stationcar. De jongen zat voorin op de passagiersstoel van de Chevy te wachten tot zijn vader of moeder uit de winkel kwam. Tina kon alleen de zijkant van zijn gezicht zien, maar ze hijgde van pijnlijke herinnering.

Danny.

De jongen in de stationcar was een jaar of twaalf, net zo oud als Danny, en hij had Danny's dikke, donkere haar, Danny's neus en Danny's nogal tere kaaklijn.

Ze fluisterde de naam van haar zoon, alsof ze deze geliefde verschijning zou afschrikken door iets harder te praten.

Niet beseffend dat ze naar hem zat te staren bracht hij een hand naar zijn mond en kauwde zachtjes op een gebogen duimgewricht. Ongeveer een jaar voor zijn dood was Danny dat ook gaan doen. Tina had hem die slechte gewoonte zonder succes proberen af te leren.

Terwijl ze de jongen in de auto naast haar gadesloeg, had ze het vreemde gevoel dat zijn gelijkenis met Danny meer dan zuiver toeval was. Plotseling kreeg ze een droge mond. Haar hart bonsde. Omdat ze het verlies van haar enige kind nog steeds niet verwerkt had en dat ook nooit echt had gewild of geprobeerd, greep ze zijn gelijkenis met Danny aan om zich voor te stellen dat ze helemaal niemand verloren had. Ze had de onzinnige gedachte dat de jongen naar wie ze zat te kijken, wel degelijk Danny was, en hoe langer ze daarover nadacht, des te minder onzinnig dat leek. Ze had Danny's lijk immers nooit gezien. Volgens de politie en de mensen in het lijkenhuis was Danny zo afschuwelijk verminkt en misvormd, dat het niet verstandig was om naar hem te kijken. Verpletterd en misselijk van verdriet had ze hun raad opgevolgd, en tijdens

Danny's uitvaart was de kist dicht gebleven. Maar misschien hadden ze zich vergist bij de identificatie van het lijk. Misschien was Danny bij dat ongeluk helemaal niet om het leven gekomen. Misschien had hij alleen maar een lichte hoofdwond opgelopen, net ernstig genoeg om tot… geheugenverlies te leiden. Ja. Geheugenverlies. Misschien was hij gaan zwerven, uit de buurt van de verongelukte bus geraakt en pas kilometers en kilometers van de plaats van het ongeluk gevonden, zonder mogelijkheid tot identificatie, niet in staat om iemand te vertellen wie hij was of waar hij vandaan kwam. Dat kon toch best? Je zag dat ook in films. Natuurlijk. Geheugenverlies. En als dat het geval was, kon hij in een pleeggezin, in een nieuw leven terecht zijn gekomen. En nu zat hij hier in deze roomkleurige Chevrolet stationcar, door zijn lotsbestemming naar haar toegebracht en…

Haar gedetailleerde dagdroom werd ruw verstoord toen de jongen zich bewust werd van haar blik en zijn hoofd in haar richting draaide. Zijn gezicht werd langzaam zichtbaar en ze hield haar adem in. Een paar seconden lang keken ze elkaar in het vreemde, zwavelkleurige licht door twee autoruiten aan en had ze het gevoel dat ze over een onmetelijke afgrond van ruimte en tijd en lotsbestemming heen contact legden. Maar toen ze hem recht aankeek, zag ze dat hij volstrekt niet op Danny leek.

Ze maakte haar blik met een ruk van hem los en keek naar haar handen, die het stuur zo hard en meedogenloos omklemden dat ze pijn deden.

'Verdomme,' zei ze.

Ze was kwaad op zichzelf. Ze beschouwde zichzelf als een taaie, bekwame, nuchtere vrouw, in staat om alles onder ogen te zien dat het leven voor haar in petto had, en haar voortdurende onvermogen om Danny's dood te aanvaarden, verontrustte haar.

Na de eerste schok en de begrafenis was ze wel degelijk begonnen om het trauma te verwerken. Elke dag, elke week had ze Danny verder achter zich gelaten met verdriet, met schuldgevoelens, met tranen en bitterheid, maar ook met vastberaden overtuiging. Het afgelopen jaar had ze flink carrière gemaakt, en ze had haar harde werken als een soort morfine gebruikt, die de pijn verdoofde tot de wond geheeld was.

Maar een paar weken geleden was ze teruggevallen in de toestand waarin ze verkeerd had direct nadat ze het nieuws van het ongeluk had gehoord. Ook nu weer werd ze beheerst door het kwellende gevoel dat haar kind nog leefde. Tussen haar en haar leed had zo langzamerhand

meer afstand geschapen moeten zijn, maar mettertijd was ze in een cirkelgang teruggebracht naar haar verdriet. Deze jongen in de stationcar was niet de eerste die ze voor Danny aanzag; de laatste paar weken leek ze haar zoon overal tegen te komen. Bovendien kreeg ze de laatste tijd steeds dezelfde droom, waarin Danny nog leefde, en als ze dan wakker werd, kon ze de werkelijkheid urenlang niet onder ogen zien. Ze praatte zichzelf dan aan dat die droom een voorbode van Danny's uiteindelijke terugkeer was, dat hij het ongeluk op een of andere manier overleefd had en dat ze hem gauw weer in haar armen kon sluiten. Dat was een warme en mooie dagdroom, maar natuurlijk niet erg lang vol te houden. Ofschoon ze de harde werkelijkheid steeds probeerde buiten te sluiten, bleek die uiteindelijk altijd sterker dan zij, zodat ze herhaaldelijk met haar neus op de feiten werd gedrukt en noodgedwongen moest aanvaarden dat de droom geen voorbode was. Niettemin wist ze dat ze uit een herhaling van die droom nieuwe hoop zou putten, net als zovele keren eerder.
En dat was niet goed.
Dat was geschift.
Ze wierp een blik op de stationcar en zag de jongen nog steeds naar haar staren. Ze keek weer naar haar handen en vond de kracht om hun ijzeren greep op het stuur te verbreken.
Een mens kon gek worden van verdriet. Dat had ze ergens gelezen. Maar ze was niet van plan om dat met haar te laten gebeuren. Ze moest zichzelf in de hand houden. Ze mocht zichzelf eenvoudig geen hoop toestaan. Ze had met heel haar hart van Danny gehouden, maar hij was weg. Verdomme, hij was dood. Verpletterd en verminkt tijdens een busongeluk met veertien andere jongetjes, gewoon één slachtoffer van een veel grotere tragedie. Zo gehavend dat herkenning onmogelijk was. *Dood.* In een kist. Onder de grond. Voorgoed.
Haar onderlip trilde. Ze wilde huilen, maar ze deed het niet.
De jongen in de Chevy had zijn belangstelling voor haar verloren. Hij staarde weer naar de ruit van de supermarkt en wachtte op degene die hem hierheen had gebracht.
Tina stapte uit haar Honda. De nacht was aangenaam koel. Ze ademde een diepe teug schone lucht in en liep de winkel binnen. Daar was het te koud en de tl-verlichting was te schel.
Ze kocht een liter halfvolle melk en een volkorenbrood dat terwille van mensen op dieet extra dun was gesneden, zodat elke snee maar half zo-

veel calorieën bevatte als een gewone boterham. Ze was geen danseres meer; inmiddels werkte ze achter de schermen en produceerde ze shows, maar geestelijk en lichamelijk voelde ze zich nog steeds op haar best als ze niet meer woog dan toen ze nog optrad.
Vijf minuten later was ze thuis. Ze roosterde twee boterhammen en besmeerde ze met pindakaas, schonk een glas koude melk in en ging aan de keukentafel zitten.
Danny was altijd dol op pindakaas geweest, zelfs toen hij nog peuter was en een nogal kieskeurige eter. Als heel klein kind had hij het 'pinnakaas' genoemd. Als ze haar ogen sloot, kon ze hem – drie jaar, met overal vegen pindakaas op kin en lippen – nog steeds grijnzend zien zeggen: 'Nog een boterham met pinnakaas, asseblief.'
Geschrokken deed ze haar ogen open, want zijn beeld voor haar geestesoog was te levendig, en op dit moment wilde ze daar niet aan herinnerd worden. Maar het was te laat. Haar hart leek te verkrampen in haar borstkas, haar onderlip begon weer te trillen en ze legde haar hoofd op de tafel. Ze huilde.

Die nacht droomde ze dat Danny nog leefde. Hoe dan ook. Ergens. Nog leefde. En hij had haar nodig.
In de droom stond Danny aan de rand van een bodemloos ravijn; Tina stond aan de andere kant tegenover hem en keek over die onmetelijke afgrond. Danny riep haar. Hij was eenzaam en bang. Ze voelde zich afschuwelijk, want ze kon geen manier bedenken om hem te bereiken. De lucht werd intussen steeds donkerder; dikke regenwolken persten het laatste licht uit de dag. Danny's geroep en haar antwoorden werden steeds schriller en wanhopiger, want allebei wisten ze dat ze elkaar moesten bereiken voor het donker werd; anders zouden ze elkaar voor altijd verliezen. Iets in de nacht lag op Danny te wachten, iets afschuwelijks dat hem te pakken zou nemen zodra hij alleen in het donker was. Plotseling werd de hemel doorkliefd door bliksem. Na de flits was er peilloze duisternis en daarna een harde donderslag.
Tina Evans zat rechtop in bed. Ze wist zeker dat ze in huis iets gehoord had. Niet de donderslag uit haar droom. Wat ze gehoord had, had geklonken toen ze net wakker werd, een echt geluid, geen product van haar verbeelding. Ze luisterde aandachtig, stond op het punt om het beddengoed van zich af te gooien en bij het geringste geluid uit bed te springen, maar er heerste slechts stilte. Langzamerhand werd ze bekropen

door twijfels. De laatste tijd was ze inderdaad nerveus geweest. Dit was niet voor het eerst dat ze 's nachts een insluiper meende te horen. De afgelopen twee weken was dat wel een keer of zes gebeurd, maar als ze het pistool uit het nachtkastje had gehaald en haar huis kamer voor kamer had doorzocht, had ze nooit iemand gevonden. De laatste tijd had ze onder zware druk gestaan, zowel geestelijk als beroepsmatig. Misschien had ze vannacht inderdaad niet meer dan de donder uit haar droom gehoord. Ze bleef nog een paar minuten waakzaam, maar de nacht was zo vredig dat ze toe moest geven dat er niemand in huis was. Haar hartslag vertraagde en ze liet zich weer op haar kussen zakken.

Op momenten als deze wou ze dat Michael en zij nog steeds bij elkaar waren. Ze deed haar ogen dicht en stelde zich voor dat ze naast hem lag, in het donker haar arm naar hem uitstrekte, hem aanraakte en in de bescherming van zijn armen tegen hem aan ging liggen. Hij zou haar troosten en geruststellen, en na een tijdje zou ze weer inslapen.

Maar als Michael en zij op ditzelfde moment in bed hadden gelegen, was er natuurlijk iets heel anders gebeurd. Ze zouden niet vrijen. Ze zouden ruzie maken. Hij zou zich tegen haar genegenheid verzetten en haar afwijzen door ruzie te zoeken. Hij zou gaan twisten over iets banaals en haar net zo lang prikkelen tot het gekibbel in een veldslag ontaardde. Zo had hun relatie er uiteindelijk uitgezien; hij ziedde altijd van kwaadheid en was op zoek naar een excuus om iets van zijn woede op haar af te reageren. Omdat ze tot het bittere einde van hem had gehouden, was ze diep gekwetst en bedroefd geweest toen ze uit elkaar gingen, maar ook opgelucht dat alles eindelijk voorbij was.

In één en hetzelfde jaar had ze haar man en haar kind verloren, eerst de man en toen de jongen, haar zoon aan het graf en haar echtgenoot aan het spookbeeld van de toenemende verwijdering. Tijdens de twaalf jaar van hun huwelijk was zij drastisch veranderd, maar Michael volstrekt niet. Ze waren begonnen als minnaars die alles deelden; maar toen de scheiding eenmaal was uitgesproken, waren ze vreemden voor elkaar geworden. Michael woonde weliswaar nog in de stad, op slechts een kilometer van haar huis, maar in een aantal opzichten was hij even ver weg en even onbereikbaar als Danny.

Ze zuchtte gelaten en deed haar ogen open.

Ze had nu geen slaap meer, maar wist dat ze meer rust nodig had. Ze moest fris en uitgeslapen zijn, want morgen was een van de belangrijkste dagen van haar leven. Dertig december. In andere jaren had die datum

niets bijzonders betekend. Maar deze dertigste december was hoe dan ook de spil waarom haar hele toekomst draaide.
Na haar achttiende verjaardag, nu vijftien jaar geleden, twee jaar voordat ze met Michael trouwde, was Tina Evans gaan wonen en werken in Las Vegas. Ze begon haar carrière als danseres in het *Lido de Paris*, een gigantische show in het Stardust Hotel. Het *Lido* was een van die onwaarschijnlijk weelderige producties die maar op één plaats ter wereld te zien waren: in Las Vegas, want alleen in Las Vegas kon een miljoenenshow jaar in, jaar uit blijven draaien zonder dat iemand zich veel zorgen maakte over winst. Aan de ingewikkelde decors en kostuums en aan de reusachtige bezetting en staf werden zulke enorme bedragen besteed, dat het hotel meestal al blij was als de show quitte speelde met de verkoop van kaartjes en drankjes. Want hoe fantastisch de show ook was, hij was alleen maar een lokkertje, een attractie, met als enige doel om elke avond een paar duizend mensen het hotel in te krijgen. Op hun weg van en naar de grote zaal werd de menigte langs alle roulette- en andere speeltafels en de glinsterende rijen fruitautomaten geleid, en dáár kwam de winst vandaan. Tina vond het heerlijk om in het *Lido* te dansen en bleef er tweeënhalf jaar, tot ze ontdekte dat ze zwanger was. Voor haar zwangerschap en Danny's geboorte nam ze rustig de tijd en de eerste maanden van zijn leven was ze onafgebroken bij hem. Toen Danny zes maanden was, ging Tina in training om weer in vorm te komen en na drie zware maanden oefenen wist ze een plaats in het corps de ballet van een nieuw spektakel te veroveren. Ze slaagde erin om zowel een goede danseres als een goede moeder te zijn, ook al was dat niet altijd makkelijk; ze hield van Danny en was dol op haar werk, en ze vond het niet erg een dubbele taak te hebben.
Maar op haar achtentwintigste verjaardag, vijf jaar geleden, begon ze te beseffen dat ze als showdanseres nog hoogstens tien jaar door kon gaan, en ze besloot het vak vanuit een andere hoek te benaderen, zodat ze op haar achtendertigste niet plotseling zonder inkomen zou zitten. Ze bemachtigde een baantje als choreograaf bij een onbeduidende loungerevue, die slechts een zwakke afspiegeling was van het *Lido*, en nam uiteindelijk ook de verantwoordelijkheid voor de kostuums op zich. Van daaruit werkte ze zich omhoog, eerst via een serie vergelijkbare baantjes in grotere hotellounges, daarna in kleine zalen met plaats voor vier-, vijf- of zeshonderd mensen in tweederangshotels met een beperkt showbudget. Op een gegeven moment regisseerde ze een show, en daar-

na regisseerde en produceerde ze er nog een. In het kleine amusementswereldje begon ze snel naam te maken en ze wist dat ze op de drempel van een groot succes stond.
Bijna een jaar geleden, kort na Danny's dood, was haar de regie en coproductie aangeboden van een echt spektakel met een groot budget, een extravagante show van drie miljoen dollar voor de weelderige, tweeduizend stoelen tellende grote zaal van het Desert Mirage, een van de grootste en meest luxueuze hotels aan de Strip. Het leek afschuwelijk misplaatst dat ze zo'n fantastische kans kreeg voordat ze zelfs maar de tijd had gehad om om haar zoon te kunnen rouwen; het leek bijna of het lot probeerde de balans voor haar in evenwicht te brengen en met deze schitterende kans Danny's dood goed wilde maken. Hoewel ze zich vanwege Danny leeg en bitter en diep gedeprimeerd voelde, nam ze de baan aan. Ze wist dat ze het project aan moest nemen en zich erin moest storten om haar verdriet te overwinnen. Als ze de uitdaging niet aannam en gewoon thuis bleef zitten of alleen kleinere en makkelijker producties deed, had ze te veel tijd om aan het verlies van haar zoon te denken en kwam ze er nooit overheen.
De nieuwe show heette *Magyck!*, want de intermezzo's tussen de grote dansnummers bestonden allemaal uit goochelaars en de nummers zelf waren opgebouwd rond bovennatuurlijke onderwerpen. De rare spelling van de titel was niet Tina's idee, maar het grootste deel van de rest van de show was dat wel, en ze was tevreden over wat ze tot stand had gebracht. Maar ze was ook uitgeput. Het laatste jaar was voorbijgegaan in een wazige reeks werkdagen van twaalf tot veertien uur, zonder vakantie en met nauwelijks een dag vrij.
Maar hoezeer *Magyck!* haar ook in beslag nam, nog steeds had ze moeite om zich neer te leggen bij Danny's dood. Nog maar een maand geleden had ze gedacht dat ze haar verdriet eindelijk begon te overwinnen. Ze kon toen ook voor het eerst zonder huilen aan hem denken en zijn graf bezoeken zonder hysterisch te worden. Alles bij elkaar voelde ze zich redelijk goed en opgewekt. Ze zou hem nooit vergeten. Die schat was zo'n belangrijk deel van haar leven geweest. Maar ze hoefde haar leven niet langer te leiden rond het gapende gat dat zijn verlies geslagen had. De wond schrijnde nog, maar was dichtgegaan. Dat had ze een maand geleden gedacht. Ze was dat één, twee weken blijven denken. En toen waren de dromen begonnen. En die waren erger dan de dromen die ze direct na Danny's dood had gehad.

Misschien was het wel zo dat haar bezorgdheid over de reactie op *Magyck!* haar grote verdriet om Danny verhevigde. Over minder dan zeventien uur – op 30 december om 20.00 uur – organiseerde het Desert Mirage Hotel een bijzondere première van *Magyck!* voor genodigden en vips, en de avond daarna, op oudejaarsavond, was de eerste voorstelling voor het publiek. Als dat net zo sterk en positief zou reageren als Tina hoopte, was haar financiële toekomst verzekerd, want haar contract gunde haar na de eerste drie miljoen tweeënhalf procent van de bruto inkomsten na aftrek van de drankverkoop. Als *Magyck!* een hit zou worden en drie jaar zou lopen, zoals met shows in Las Vegas soms gebeurde, was ze aan het einde van de looptijd miljonair. Maar als de show flopte en het publiek niet wist te behagen, kwam ze misschien weer in de kleine hotellounges terecht en daalde ze de carrièreladder weer af. Het was een meedogenloos vak.

Ze had goede redenen voor haar aanvallen van bezorgdheid. Haar obsessieve vrees voor insluipers, haar verontrustende dromen over Danny, de herleving van haar verdriet – al die dingen waren misschien alleen maar uitvloeisels van haar zorgen over *Magyck!*. Als dat het geval was, zouden die symptomen verdwijnen zodra het lot van de show duidelijk was. Ze hoefde het nog maar een paar dagen vol te houden, en in de betrekkelijk rustige periode daarna kon ze weer tot zichzelf komen.

Maar op dit moment moest ze wat slaap zien te krijgen. Om tien uur vanmorgen had ze een bijeenkomst met twee reisbureaus die overwogen om voor de volgende maanden wel achtduizend kaartjes voor *Magyck!* te reserveren. Om één uur verzamelde de hele bezetting en staf zich voor de generale repetitie.

Ze schudde haar kussens op, legde het beddengoed recht en trok aan het korte nachthemd waarin ze sliep. Ze probeerde zich te ontspannen door haar ogen te sluiten en zich voor te stellen hoe een zachte, nachtelijke branding tegen een zilverwit strand klotste.

Bons!

Ze zat rechtop in bed.

In een ander deel van het huis was iets omgevallen. Het was iets behoorlijk groots en zwaars geweest, want hoewel het geluid werd gedempt door allerlei muren, was het toch hard genoeg om haar te wekken.

Maar het was niet gewoon omgevallen. Nee. Wat het ook was, het was omgegooid. In lege kamers vallen dingen niet vanzelf om.

Ze spitste haar oren en luisterde aandachtig. Er klonk nog een ander

geluid, zachter en heimelijker dan het eerste, maar voor Tina duurde het niet lang genoeg om vast te stellen waar het vandaan kwam of wat het betekende.
Deze keer was de dreiging geen verbeelding. Er was werkelijk iemand in huis.
Ze knipte de lamp aan en trok de la van het nachtkastje open. Het pistool was geladen. Ze zette de twee veiligheidspallen om.
Ze luisterde.
Niets meer. Alleen de breekbare stilte van de droge woestijnnacht.
Ze stapte uit bed en gleed in haar slippers. Met het pistool in haar rechterhand liep ze naar de deur van de slaapkamer.
Niets. Stilte.
Ze overwoog de politie te bellen, maar was bang zich belachelijk te maken. Stel je voor dat ze met hun zwaailichten en gillende sirenes kwamen, en niets vonden? Als ze elke keer dat ze de laatste twee weken een insluiper had menen te horen, de politie had laten komen, zouden ze al heel lang geleden hebben vastgesteld dat ze niet goed bij haar hoofd was. Natuurlijk wist ze zeker dat deze keer haar verbeelding haar geen parten speelde. Vrijwel zeker. Niet honderd procent. Zoiets kon je nooit voor honderd procent zeker weten. Ze had haar trots als vrouw en kon de gedachte niet verdragen dat ze een hysterische indruk zou maken op een stel macho-agenten, die haar zouden toegrijnzen en later bij hun koffie met donuts grappen over haar zouden maken. Ze zou het huis zelf gaan doorzoeken.
Ze hield het pistool in de richting van het plafond en liet de kogel met een klik op zijn plaats glijden.
Ze haalde diep adem, deed de slaapkamerdeur van het slot en liep de gang in.